

Barcelona: Edició vespre. 1 ptes. mes
Edició mat. 1 ptes. mes
Fora: Espanya. 4.50 ptes. trim.
Ugò postal. 4.50 ptes. trim.
Paquet de 30 números. 90 cèntims.

La Veu de Catalunya

5cent.

Redacció i Administració
Carrer d'Escudellers, 10 bis, baixos
(PROP DE LA RAMBLA)
IMPREMTA:
Escudellers, 10 bis, baixos
Telèfon 184

Anuncis, escoles, comunicats i reclams
a preus convencionals. Per a l'edició del
vespre s'admeten escoles mortuòries fins
a les sis de la tarda. Per a l'edició del matí
fins a les tres de la matinada.

Any XXV núm. 5,713

Barcelona: Dimars 30 de març de 1915

Edició del VESPRE

SANT DEL DIA: Sts. Quirí, mr.; Règul i Pastor bs.—Sta. Margarida, vg., cartoxana
Sant de comarques: Sts. Amós, prof.; Anaden, cr.—Quaranta hores: A la igitosa parroquia de la Puríssima Concepció d'Assumpta de Nostra
Senyora.—Hores d'expulsió de dos quarts de set del matí a les sis de la tarda.—Dimecres: A la intel·ligent i senyora.—Cost de Maria Nra. Sra. de la
Núria, o Nra. Sra. de Queralt, els Agonitzants.—Dimecres: Nra. Sra. la Reina de tots els Sants i Mare de l'Ànima.—Sta. Maria del
Mar, privileg.—Missa d'avisos: Per a 4.ª, c. morat.—Adoració nocturna: Dimecres, vella i general de Moanquar.

Observatori Meteorològic de la Universitat. — Director: E. Alcobé, — 29 de març
HORES D'OBSERVACIÓ: 8 matí 14 hores — an. mitjà a 5.50 m. nivell de mar: 25.7, 21.7, 17.4 — temperatures: Màxima, 23.5; mín. 13.9; ombra. — Mitjà
mat: 17.2; ombra, 15.5; reflector. — Temperatura a l'ombra: 12.2; 12.8. — Pluja a les 24 hores: 1.6. — Aigua evaporada en mil·límetres: 25.7. — Grau d'humiditat
85.64. — Junció del vent: 2.5; S.E. — Velocitat del vent: 3.6 km. — Estat del cel: nuvolós. — Núvol: Classificació: C. K. C. K. — Quantitat: 0.4, 0.1. — Observacions
pendència: 9.0. — Sorolls del vent: 5.0. — Postes: 6.15. — Sorolls de la lluna: 1.2. — Postes: 4.40 m.

J. Marsans Rof i fills
Valors, Cupons, Giros, Canvi de Monedes, Comptes corrents, Viatges
(2, RAMBLA CANALETES, 2)

"La Hispano Montañesa"

SERVEI D'AUTOMOBILS

Aquesta Empresa posa en coneixement del públic que, a partir del dia primer d'abril, prestarà servei diari des de Tàrraga a Tremp, Pobla de Segur i viceversa, en combinació amb el tren que surt de Barcelona a les 6.20 del matí i arriba a Tàrraga a les 11.40.

A l'estació del ferrocarril del Nord s'expenen bitllets combinats amb garantia de preu.

A Montserrat demani l'HOTEL RESTAURANT COLONIA PUIG, OBERT TOT L'ANY, automòbil per a excursions i a la arribada de tots els trens. Magnífiques habitacions, taula exquisida, salons de recepció. Aigua de mina immillorable. Per a més informes J. E. PUIG, Pelayo, 39, pral.

Tusquets i C. S. en C.
Canvi, Valors, Cupons, Rambla Centre, 9

Adobs Espinás
Rambla del Centre, 37.—Fàbrica a Sans,

CONTRA LA TOS **EXIT ADMIRABLE**
Aixarop del Dr. Villegas
(A BASE DE BROMOFORMO I HEROÏNA)
Allivia l'acta i cura tota classe d'efectes bronquials, els catarracs, els flegmes, els asmàtics, els d'infants i qualsevol patològia respiratòria, fàcil i asportador deuen usar-lo com a remei radical, segur i exclusiu.
DEMANI'S EN FARMACIES

EL SENYOR

Don Narcís Nunell Sala

viudo de donya Josepa Feliu Casas
Enginyer industrial

ha mort a Sabadell a la edat de 73 anys

(A. G. S.)

Els seus afilits fills Joan i Narcís, filles polítiques Rosa Pagès Vila i Sara Forcada Bergé, nòts, germans i germanes polítiques, nebots, cosins i demés parents i les raons socials «Sucesors de Llonch y Sala» i «Sociedad Navegación y Industria», al comunicar als amics i coneguts tan sensible perdua, els pregunten que es serveixin concórrer a la casa mortuòria, d'avinguda de Joaquim Costa, núm. 53, demà dimecres, a dos quarts de quatre de la tarda, per acompanyar el cadavre a la Tenencia de la Stma. Trinitat i d'allí a la seva darrera estada.

Sabadell 30 març 1915.

El dol se dona per despesit No's conviuda particularment

Davant un exemple

Tot es mustiga i es consumeix; el poeta Lucrèci en versos admirables descriu la lenta minvança de les coses, de la pedra, de la vida, de la carter, de la destina i l'anyell en el dit vivent. Les dolces veus imperfectes de les coses s'extingiran poc a poc. «Mas—diu el nostre poeta—l'esperit no mor i de consegüent no li és impossible parlar». I la més alta nobilitat de l'home és perdonar el seu esperit, immortalitzar-se, que es conseqüència per haver curat, entre la consumició dels dies, de la elevació del seny sobre els genits. Deure és dels homes, que viuen una vida estrepitosa, enquibida en riels precisos, —l'al·lucinant i més divins realmes, els dels d'esperit immortalitzat, la del bell Paradís, i l'altra: la que és imatge de la primera, és a dir, la que fa perpetuació a la terra d'una puritat de bellesa o assabament o pietat.

Tenim un deure amb l'esperit, i aquest deure és el compensar la minvança de les nostres joies i de les nostres il·lusions materials amb la creença de la nostra aspiració invisible. Tenim el deure d'exir enfora del nostre avestament; sentir les melodies noves de l'esperit d'or inexplorades, immolant-nos a creences generoses de tot esdeviniment de perfecció, fer-nos unlla esdeviniment d'aquella cadena de la més alta humanitat, que era tal volta la que vivia el món al cel, segons un altre gran poeta antic. Aquest sentit de solidaritat i d'entusiasme per la major estabilitat del món ha d'amarar les ànimes

catalanes, si volem que la personalitat de la pàtria complexi la seva missió generosa. Tenim un deure envers el nostre esperit. I tenim un deure aixímateix envers l'esperit de la pàtria.

La fundació del premi Vives a l'Institut d'Estudis Catalans, en memòria d'un autèntic benamit, primer dels guardons que haurà d'assignar a la nostra primera entitat cultural la munificència civil, és un reconeixement del deute envers l'esperit de la pàtria, deute que exigeix, per ésser pagat, no solament l'oportuna solvència, sinó encara un aristocràticament gentil. En finir donem, segons l'antiga fórmula «Anima a Deu», que és a la terra, però la pàtria, la despulla a la terra, però la pàtria, que és a l'ensens visible i invisible, necessita també les nostres deïxes. Ella que ens ha conformat en el si dolçissim; que tenia en la seva forma alterosa, en els seus passats diversos, les prefiguracions dels nostres dies, exigeix a tots els que serveixen prou delicada la vida espiritual, no solament una immolació d'energia quan som vivents, sinó un record per ella a l'hora greu del comiat: un record per les seves institucions naixents, per les seves necessitats remoroses, per les seves ambicions que s'agiten en els aires. Quan estem per desaparèixer de la terra, la terra que seguirà vivint aixeca la seva clamorosa renovellament i milloria. I bella, vibrant amb intensitat, tan certa és la frangida de son desig—ens mostra encara una via perquè la nostra ànima duri en el món. I aquesta via és el tribut de nostra riquesa escampada a noves i gordes creacions espirituals. Un tribut a la pàtria que esdevindrà millor. Sigui, doncs, per una cura sollicita, acèrrima, perseguida amb la darrer instat de la vida, que ella esdevingui superior a nosaltres mateixos!

ri d'aquell lema fallaciós: «Viribus unitis», posa aquesta disjuntiva: O fidelitat o mort. Això sense comptar amb negociacions més o menys consistentes com les que es tenen amb certs elements nacionalistes i de la religió dita sortidosa.

L'altra raó és més elevada. És la consciència, vaga o precisa, que en aquests moments el plantejament de certes qüestions personals desentonaria amb la vastitat de l'horitzon sangonós; fóra una manca de tacte i una covardia. Una qüestió, per triomfar, no solament ha d'ésser intrínsecament justa; cal que aparegui revestida d'una certa generositat moral. I avui tota qüestió particular semblaria un migriament i semblaria una traïció. La revolució del coronel Maritz i la seva impopularitat entre els mateixos boers n'és un exemple.

El possible que aquesta armonia a casa doni una millora esdevinguda en el món: milloria d'organització en l'Estat; milloria del sentit ètic. Dos exemples altíssims ofereix, a nostre jut, la guerra dels nacionals. L'un, la solidaritat alemanya que ha abolit absolutament totes les velles diferències fins a un punt assolit en la història del món. L'altre, l'afirmació, sense cap procediment autoritari ni coactiu, d'una immensa unitat racial en la gent anglo-saxona. Totes les terres de l'Imperi anglès amb organismes propis de govern, no obligats a prestacions financeres ni militars, han cooperat amb magnificència a la lluita, amb tanta o més passió que els anglesos; i els nord-americans dividits dels antics progenitors per qüestions tan vitals com la situació d'uns i altres envers el Japó, han declarat amb la força considerable de llur simplicitat—que, segons Alemanya i Anglaterra, constituïa un dels més grans factors per la resolució de la guerra—que es mantinguessin la unitat de sang i de llenguatge.

La tasca, després de la guerra, serà donar una base durable d'equitat i de justícia a tot institut d'armonia revelat en els moments excepcionals de la conflagració.

Charles Nodier, ha dit algú; autor de la «Grand Meaulnes», obra d'insomni i de rehat, que serà un d'aquells llibres davant dels quals l'humanitat plora eternament el geni sagat en flor.

Charles Dumas, el poeta de les matineses, de la música i del color, Valentin fins a la follia. Autor de l'«Eau souterraine», de l'«Ombre et les proies» i d'un poema dramàtic inèdit «Stellus». Ses poesies tenen un sò grave i pur com una urna d'aram.

Guy de Cassagnac, el lluitador, el polemista, cavalleresc, l'autor de «L'Agitation», de «Quand la nuit fut venue» i d'un drama «Tout à coup que representava Sarah Bernhardt. Ans de partir a la guerra dirigia el diari conservador «L'Autorité».

Charles Perrot, poeta subtil i melancòlic, qui ha mort amb els galons de lleonista. Autor de la «Plainte intérieure».

Pierre Gribert, el brillant crític de la «Revue critique des idées et des livres», al qual ha flotat Charles Maurras, dient que en ell desapareix «la jeunesse pure».

Leon Bonnet i Maurice Bonnet, dos germans d'un socialisme quasi evangèlic, autors de «Métiers qui tuent», de «Le Vie tragique des travailleurs» i d'una novel·la admirable: «Didier, homme du peuple».

Charles Muller, autor dramàtic i crític literari, a qui la fama i la fortuna minaren darrerament quan amb la col·laboració d'en Paul Reboux publicà les sèries d'imitacions literàries intitulades «A la manière de...».

Maurice Deroule, autor d'una novel·la, l'«Eveillé», teixida amb una prosa preciosa i delicada, fina i joiosa.

Georges Bataillon, poeta dramàtic, professor de l'Escola alsaciana, sargent de la territorial.

Germain Belmont, de son nom Charles Belmont, de la «Revue critique des idées et des livres».

Gustave Valmont, l'historiador de la Normandia i el poeta de l'«Aile de l'Amour», tot sensibilitat.

Emile Despax, el poeta de la «Maison des glycines» on al dir de Jean de Gourmont s'entén, amb més simplicitat, l'inquietud de Musset, l'eterna inquietud de l'home que descobreix la vida i l'amor.

Jacques Nayral, el subtil psicòleg de l'«Etrange histoire d'André Lériss», del «Miracle de Courteville» i de «Le sculpteur de Gloire».

Charles Benoit, crític a «Le Fata», a la «Revue Critique» i a «Renaissance contemporaine», qui deixà un llibre inèdit, «Le d'Amour et l'Olivera» en fulgura tota la llum de la seva ànima provençal.

Marcel Drouet, un cavaller del temps de Lluís XIII, atable, correcte, i un dels puntals, també, de la «Revue Critique des idées et des livres».

Louis Codet, l'autor de dos novel·les delictives, «La Petite Chiquette» i la «Rose du Jardin», i que deixà inèdit «Monsieur Gaudence», Com Théophile Gautier. Codet s'inicià en la literatura, debutant en les lletres a la «Revue Blanche».

Charles-Léon Bernardin, de sang lorenzana, militar i escriptor d'una peça, autor erudit de nombrosos treballs militars i d'una monografia sobre la «Maison de Jeanne d'Arc», que és definitiva.

Frederic Charpin, un dels campions del regionalisme francès, home de lletres acabat.

Felix Chauvempis, i son germà Maurice Chauvempis, escriptors, periodistes entusiastes, peons de l'art i del pensament.

Max Domanic, el gelós glorificador de les iglésies de França, l'arquitecte acabat, el crític d'art de «Le Correspondant», tinent de la Legió estrangera, en la que lluità al davant d'una companyia de polonesos.

François Laurence, el prosista curós, que hauria arribat a ser un non Barbey d'Aureville tant per les seves obres com pel seu esperit altament tradicionalista i aristocràtic.

I, oh Provençal! tot felibres Elysee Gonnet, autor de «Sably et les Noëlistes du XVIIIe siècle»; Ernest Veran, i Estienne Gay, de l'«Ecole Mistralienne»; Georges des Mours, germà de l'«Ecole Mistralienne»; el comandant Thal, de l'«Ecole de la Targu»; Frederic Charpin, mantenedor del Felibrig de l'«Ecole de Lar»; Alfred Gabourdes, mantenedor del Langüedoc; i Georges Bonnet i C. Joannon, cars a Mistral.

I no deixant ni el burl i ni l'escaia escribim encara aquests noms: Pierre Leroy-Benaud, Olivier Hourcade, Joseph Lotte, Prosper-Henri Devos, Jules Arren, Pierre Corrad, Paul Feuillat, Robert Cernay, Louis Gendle-

GLOSARI

LA VEU DE CHARLES PEGUY

Una veu, però, clama, en l'instànt que anàvem a tancar-lo, l'Ample Debat. Ve de molt lluny. Ve com la que de Kant en venia de més enllà de la mort. Però aquesta, d'una mort d'ahir—i al camp de batalla.

Charles Peguy, el pur Charles Peguy, va anar a la guerra perquè volia. Mentre els embusquats, més o menys «algucs de missió», ja conspiraven als recons dels cafès concerts barcelonins amb terribles elements locals, contra l'unitat moral d'Europa; mentre els acausadors de casquettes de Perpinyà obrien ja l'ull per quan es presentés a tret una revista perillosa com la «Mediterranée».

—Charles Peguy feia la guerra i su cumbi dels primers. I es conta de sa mort que poc abans havia sabut la presència a l'altra banda de les línies de foc, en les files alemanyes, d'un amic i traductor su alemany, un pur poeta també. I aquest li va escriure i fer passar, per damunt dels focs que es creuaven, unes ratlles que venien a dir: «Peguy, te soc amic com sempre. I Peguy, la mateixa tarda que havia de morir va tenir temps de respondre-li unes altres que significaven: «Jo també et soc amic».

Polítiques

"Patria Nova"

Es el títol d'un setmanari valencianista que a primers del mes actual ha començat a publicar-se a la ciutat de València, i per a marcar bé son esperit res res menys que transcriure el seu programa, que estampa a la capçalera de tots els números. Diu així:

VOLEM: la oficialitat de la llengua valenciana; que siguin valencians tots els que a nostre reïne desempenyen càrrecs públics, governatius i administratius, i els militars que impliquen jurisdicció; l'autonomia tan ampla com se puga obtenir per a l'municipi i la nacionalitat valenciana; el restabliment del dret foral valencià abans de les modificacions que aconseguí el temps; el servei militar voluntari i retribut; la instauració del crèdit agrícola en tot el reïne; Borsa de Treball i Museu social valencians; caixes de retro per la vellesa; pensions als pares prolfics i excençió d'alguns impostos; la ensenyança integral gratuïta i obligatòria; tractats de comerç i abaratament de tarifes ferroviàries i marítimes.

I son primer article «Salutació» comença dient:

«A tots els valencians, als de tot lo volgut Reïne: als de la bella i aimada Alacant, la de les plaques d'ensomni i montanyes i camps de maravel·la; als de la bella i aimada Castelló, la de la splança ubèrrima i potentia; als de València; als de totes les comarques, immortals ciutats i immensos pobles del ample Reïne nostre, sempre gran i gloriós encara que oprimit i menyspreuat; a tots els qu'escampats per el món porten nostra sanc i parlen nostre idioma... tots uns i tots germans. A tots aquells que debem el ser a una mateixa història, a tots els que gojarem d'iguals gransdes i honors i sofrim una mateixa trankia que nos aplegona i nos estona; a tots aquells que vivifica nostre sòl i nostra mar, lligats pels sagrats vincles de rassa i agermanats per la geganta i dolça armonia de la llengua valenciana... A tots nostra salutació més franca i lleal».

De tots els valencians de cor demanem l'ajuda, nosaltres no som més que un motor inicial. «Patria Nova» ha de conseguir son ideal per el esforços de tots. Acosteu-se, puix, i ajudeu-nos.

Venim a fer revivir l'esperit de la rassa; a que, educant-se i intensificant nostra vida, pugam cooperar de cadascú nos plaixca, però sigam sempre germans pera defensar tot allò que siga valencià, tot allò que s' referisca a nostra vida».

Vaixina, en temps no llunyà, quant la veritat triomfe, se convencen tot de com nostre ideal és un bell ideal de pau i amor».

Acosteu-se, puix, i ajudeu-nos. «I així a Reïne València, la VALENCIA gran i poderosa del pervindre!».

Saludem amb coral afecte l'aparició del nou confrare valencianista i li desitgem el més esplendent èxit en l'obra patriòtica de la valencianització dels valencians, la qual ressorgiment vigorós de l'esperit de totes i cada una de les regions, serà l'acció salvadora de tots els pobles espanyols agermanats en una acció comuna.

Al volt d'un emprèstit

(Article rebut amb reticè, però que publicuem pel gran interès de la qüestió que tracta autoritzadament)

Els diaris alemanys ens mostren, quant la irregularitat del correu deixa que els veiem, la importància que políticament es dona a la subscripció de l'emprèstit. Els gran anuncis «siguen suscriptors de l'emprèstit de guerra» no manquen en cap fulla; i, segons anunciaren els ministres Delbrück i Helfferich, s'han pels mides necessàries per que la subscripció sigui nacional i arribi fins al més remot recó del gran Imperi.

Així les dates senyalades de subscripció 27 de febrer i 19 de març, són prorrogades, per les que es facin per correu i giro postal, fins al 31 de març.

El pagament s'ha de fer en quotes successives per l'abril, maig, juny, juliol i agost, per les subscripcions que ultrapassin els 1.000 marcs. En bons del Tresor emesos en 1911 o en metàl·lic a 50/50 a 58/30, qui prometi no enajenar fins al maig de 1916 sa participació. L'emprèstit serà recollit en 1924, i rendirà el 5 %.

Tots aquests detalls emfàtics i coneguts, són reportats aquí com a pròleg per a un comentari que emmallevem a l'Economista de Londres.

Aquest referèix les dades en qüestió amb absoluta objectivitat i sense el menor comentari; el comentari el posa en una simple juxtaposició de textos que

Al Dia

La Borsa Oficial

A Madrid s'agafen on poden per fer mal a Catalunya. Ja de temps venien amonçant amb la creació aquí d'una Borsa Oficial, però no trobaven excusa. Davant les Borses oficials de Madrid i Bilbao, i llanguides, migrades, amb poques operacions i poc valor amb lluita, s'alçava encara la Borsa de Barcelona, el Casino Mercantil, traquejant milions, parlant-se de tús amb les grans Borses del món, preparant missions i cridant compradors al mercat, estimulant l'activitat cap a col·lectors emprèstit. A la Borsa lliure de Barcelona hi havien no solament els valors de l'Estat i els locals, sinó els emprèstits d'altres llocs d'Espanya; ella, sobe tot, ajudava la gran obra dels ferrocarrils espanyols, nacionalitzats el paper resident fora d'Espanya, feia el pont a la Reforma, el crèdit de la nostra Diputació; vivia, alacantua, creixia, i així no ho podíem tolerar els de Madrid, que veien com els seus financers enien a engròixir les nostres operacions.

En grans períodes prèpries de Barcelona, han coincidit sempre amb les grans animacions de nostra Borsa.

Però vingué la guerra europea, l'aconsegüent més transcendental de la terra, i la Borsa lliure de Barcelona, es va comptar amb cap auxili, ni dels Bancs ni del Govern, com les de París i de Londres han comptat, va haver d'horribles crisi parentèsis a la seva història gloriosa, i després d'abonar enormes diferències de la setmana abans de la guerra, no va tenir força per saldar els seus compromisos. La confiança guanyada en molts anys, va perdre's en un moment. No volem, ja no discutim, ni parlar del convent per la liquidació del juliol.

Però d'aquest fet, de la fallida de confiança, se n'han aprofitat a Madrid i ha vingut la Borsa Oficial.

No serà pas per culpa dels que odien la prosperitat de Barcelona si aquesta fortuna no porta la mort de la nostra Borsa, la fita de les grans operacions bursatils, indispensables per l'arbitratge que mobilitza capitals i relaciona pobles, indispensable pel crèdit del país i la duració de l'estatí cap a canviats que no sien els deus Deutes de l'Estat. Davant de la necessària, de la imprescindible industrialització d'Espanya, la Borsa de Barcelona ha de viure i de viure per a viure.

El Casino Mercantil deu preocupar-se d'organitzar desseguida, al costat de la Borsa oficial, l'intercanviada, estreta.

Armonia a casa

EL MÓN FA VÍ

Armonia a casa

Tothom recordarà les esperances que cada grup de nacions en lluita posava en el desvetllament de greus dissidències interiors i colonials en el grup oposat. Es confiava sobretot en una acció més o menys paralitzadora del socialisme francès, en topaments nacionalistes a Rússia, tan nacionalistes com socials, i en insurreccions a Irlanda, a la Índia, al Cap, a Egipte i potser al Canadà. Però la guerra ha significat un ajornament, almenys interí, per totes les qüestions plantejades, i no n'ha suscitat pas de noves. Diferents raons expliquen aquest resultat. Dugues són, però, les principals.

Doncs la una un escriptor hongarès en un diari de gran significació. És la força excepcional que dona l'estat de guerra als governs.

L'Austria, per exemple, és una de les nacions que tenen estatut el servei militar obligatori, i aquest sol fet posa en temps de guerra a tot el país sota una compulsió especialíssima. L'Impe-

Davant la guerra

Davant el llorer, el roure

París 25 març.

En la darrera sessió de l'Academia Francesa, l'il·lustre companyia ha decidit que els premis de que disposa per l'any de 1915 sien repartits entre les famílies dels escriptors, historiadors, poetes i autors dramàtics morts a la guerra, honorant així la memòria dels combatents de la guerra i dels lletrats caiguts en defensa de la pàtria. Lloable decisió, la de l'Academia. Molts haurien volgut que tantmateix els escriptors fessin participem també. Mes els morts són tan nombrosos ja, que aqueixa imitació s'imposava. Els morts! Recordem-los. Tota una joventut auriolada per la fama, una joventut entusiasta, laboriosa, prometedora de noves glòries literàries, que cau per sempre més. A les corones de llorer que ornava el front dels elegits—poetes tots, a llur manera—els deus, que amen les testes dels joves, hi afegeixen la corona de roure dels herois. Recordem-los i enumerem-los, si podem. La teoria espectral d'avui no serà, malauradament, closa. La guerra curarà d'allargar-la més.

Art Roé, de son nom Patrice Mahon, militar ans que escriptor, autor, en sa joventesa, d'un «journal» d'un oficial d'artilleria, l'«Pigot et moi». Més tard, escriptu a Kiev «Mon regiment russe», feu la crònica militar del «Temps» i ens deixa bellíssimes pàgines com les de «Trois Grenadiers» i «Sous l'Etendard».

«Emili Nolly, de son nom Emile Dénanger, militar escriptor, també, autor de «Hien le Mahoul», de la «Barque annamites» i de «Gens de guerre au Maroc», narracions de les seves campanyes colonials.

Ernest Reichart, lloctinent d'artilleria colonial, autor de l'«Appel aux armes» i de «Terres de soleil et de sommeil», Maurice Barrès ha fet l'elogi d'aquest net de Renan, qui per ésser un francès més acompanyat tenia en les venes sang helena.

Charles Péguy, autor d'aqueixa «Jeanne d'Arc», i aqueix «Mystère de la charité» de Jeanne d'Arc, en aparència contradictoris i que diuen tota la seva mística fervor i tota la forta poesia que saturaven son ànima.

Alain-Fournier, qui ens prometa un

